

[Aksel Larsen.]

været typisk ved de sidste 10-15 års udvikling, at indkomsterne er steget fra år til år dels på grund af en aldrig standset inflation, dels på grund af en stigning i realindkomsterne. Dette bevirker, at flere og flere aldrig får det lovede kommende nedslag som følge af den kraftige beskatning af merindkomsterne. Det har også bevirket, at udskrivningslovene år for år har indbragt langt mere end officielt anslået — og end man officielt var i stand til at anslå — ved lovenes vedtagelse. Det er folketingets opgave at fastlægge skatteudskrivningen under hensyn til det udskrivningsbehov, der fastslås ved lovens vedtagelsestidspunkt. Denne opgave må forekomme dårligt løst, når udskrivningsskalaerne år efter år viser sig at indbringe langt mere end forudsat ved deres vedtagelse i folketinget.

I denne forbindelse må det påpeges, at skattefradragetsreglen gør administrationen af skattelovgivningen uhyre kompliceret og belaster den med betydelige omkostninger, såvel når det gælder staten, som når det gælder kommunerne. Da vi i 1962 havde omslovene til behandling, fik vi den oplysning fra ligningsdirektøren, at på grund af den stadig mere komplicerede skattelovgivning kan kun to femtedele af ligningsdirektoratets personale beskæftige sig med det, der skulle være dets eneste opgave, nemlig skatteligningen, herunder kontrollen med selvangivelserne, mens tre femtedele af personalet havde nok at gøre med at finde ud af, hvorledes de stadig nye lapper på vort skattesystem, som i høj grad er en følge af skattefradragetsreglens eksistens, skal forstås, indarbejdes og praktiseres. Jeg skulle tro, at forholdet ikke er bedre i kommunerne.

Der kunne nævnes endnu mange ulemper ved bibeholdelsen af skattefradragetsreglen. Jeg skal nøjes med at gøre opmærksom på den vistnok ikke tilsigtede følge, at kommuneskatten ikke, som man tror, altid er progressiv, men ofte er det modsatte, altså degressiv. Jo større indkomst en skatteyder reelt har, jo mindre betaler han procentvis af indtægten i kommuneskat. Også dette har vi søgt at belyse i bemærkningerne til lovforslaget. Af tabel I fremgår det, at i en kommune som Skive er den reelle marginalskat til kommunen for indkomster fra

4.500 kr. til 7.000 kr. 15,17 pct. For indkomster over 400.000 kr. er marginalska-tens reelle procent kun 8,09. Den officielle skatteprocent i Skive er imidlertid 18,2. Den degressive virkning er noget lignende i hovedstaden.

Officielt er indkomstbeskatningen i Danmark progressiv, og det bør den være. Om man lægger progressionen på statsskatten eller på kommuneskatten, kan teoretisk synes mindre væsentligt. Det er imidlertid urimeligt, at man opretholder et system, der giver befolkningen det indtryk, at kommuneskatten er proportional eller progressiv, når den i virkeligheden er det modsatte, nemlig degressiv. Det er forkert, at man opretholder et system, der er sådan indrettet, at den reelle samlede progression tilsløres. Skattefradragetsreglens bortfald vil tillade langt enklere og lettere forståelige principper for udskrivning af de kommunale indkomstskatter.

Endelig må det bemærkes, at indførelse af kildeskat, hvilket er en opkrævningsmetode, er så godt som umulig, så længe man opretholder skattefradragetsreglen. I bedste fald ville kildeskat med fradragetsregel medføre en så uhyre kompliceret og kostbar administration, at Parkinsons lov måtte virkeliggøres i geometrisk progression. En sådan såkaldt reform ville virke som en særdeles effektiv beskæftigelsesforanstaltning, og udgifterne hertil måtte betales af skatteyderne gennem større skatter. Noget sådant kan vanskeligt retfærdiggøres med henvisning til, hvad Gallup mener at vide om befolkningens stilling til skattefradraget.

Det tjener vore forfædre på skattelovgivningens område til om ikke ros, så dog mindre dadel, at skattefradragetsreglen er kommet ind i lovgivningen ikke på grund af rationelle overvejelser, men ved en ren og skær fejltagelse. Finansminister Spønneck nedsatte i 1850 en hurtigt arbejdende kommission, der skulle udarbejde udkast til en permanent indkomstskattelov. I det udkast, der blev resultatet, var der oprindelig kun omtalt fradrag af ejendomsskatter. Udkastet er senere rettet ind med blyant, og ved en kile efter ordet „skatter“, der var nævnt sammen med andre driftsudgifter på fast ejendom, er der mellem linjerne tilføjet ordene „indkomstskatten medregnet“. Denne tilføjelse var ikke ledsaget af nogen